

מסכת סנהדרין

פרק ב

א. כהן גדול דן ודנין אותו, מעיד ומעידין אותו, חולץ וחולצין לאשתו, ומיבמין את אשתו, אבל הוא אינו מיבם, מפני שהוא אסור באלמנה. מת לו מת, אינו יוצא אחר המטה, אלא הן נכסין והוא נגלה, הן נגלין והוא נכסה, ויוצא עמהן עד פתח העיר, דברי רבי מאיר. רבי יהודה אומר, אינו יוצא מן המקדש, שנאמר (ויקרא כא) ומן המקדש לא יצא. וכשהוא מנחם אחרים, דרך כל העם עוברין בזה אחר זה והממנה ממצעו בינו לבין העם. וכשהוא מתנחם מאחרים, כל העם אומרים לו אנו כפרתך, והוא אומר להן תתברכו מן השמים. וכשמברין אותו, כל העם מסבין על הארץ והוא מסב על הספסל:

ב. המלך לא דן ולא דנין אותו, לא מעיד ולא מעידין אותו, לא חולץ ולא חולצין לאשתו. לא מיבם ולא מיבמין לאשתו. רבי יהודה אומר, אם רצה לחלץ או ליבם, זכור לטוב. אמרו לו, אין שומעין לו. ואין נושאים אלמנתו. רבי יהודה אומר, נושא המלך

אַלְמָנְתוֹ שֶׁל מֶלֶךְ, שָׁכַן מְצִינוֹ בְּדוֹד שְׁנֵשָׂא אֶלְמָנְתוֹ שֶׁל שְׂאוֹל,
שְׁנֵאָמֶר (שְׂמוּאֵל ב יב) וְאַתָּנָה לָךְ אֶת בֵּית אֲדֹנֶיךָ וְאֶת נָשִׁי אֲדֹנֶיךָ
בְּחִיקוֹךָ:

ג. מֵת לוֹ מֵת, אֵינוֹ יוֹצֵא מִפֶּתַח פְּלִטְרִין שְׁלוֹ. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר,
אִם רוֹצֶה לְיָצֵאת אַחֵר הַמָּטָה, יוֹצֵא, שָׁכַן מְצִינוֹ בְּדוֹד שְׁיֵצֵא אַחֵר
מִטָּתוֹ שֶׁל אַבְנֵר, שְׁנֵאָמֶר (שם ג) וְהַמֶּלֶךְ דָּוִד הִלֵּךְ אַחֲרֵי הַמָּטָה.
אָמְרוּ לוֹ, לֹא הָיָה הַדָּבָר אֱלָא לְפִיִּס אֶת הָעָם. וְכַשֶּׁמְבָרִין אוֹתוֹ, כָּל
הָעָם מְסַבִּין עַל הָאָרֶץ וְהוּא מִסֵּב עַל הַדִּרְגָּשׁ:

ד. וּמוֹצִיא לְמַלְחָמַת הָרָשׁוֹת עַל פִּי בֵּית דִּין שֶׁל שִׁבְעִים וְאַחַד.
וּפּוֹרֵץ לַעֲשׂוֹת לוֹ דֶּרֶךְ, וְאֵין מִמַּחֲיוֹ בִּידּוֹ. דֶּרֶךְ הַמֶּלֶךְ אֵין לוֹ שְׁעוֹר.
וְכָל הָעָם בּוֹזְזִין וְנוֹתְנִין לְפָנָיו, וְהוּא נוֹטֵל חֶלֶק בְּרֹאשׁ. לֹא יִרְבֶּה לוֹ
נָשִׁים (דְּבָרִים יז), אֱלָא שְׂמֹנֶה עֶשְׂרֵה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, מִרְבֶּה הוּא
לוֹ, וּבִלְבָד שְׁלֹא יִהְיֶה מְסִירוֹת אֶת לְבוֹ. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, אֶפְלוּ אַחַת
וּמְסִירָה אֶת לְבוֹ, הֲרִי זֶה לֹא יִשְׁאַנָּה. אִם כֵּן לָמָּה נֶאֱמַר (דְּבָרִים יז)
וְלֹא יִרְבֶּה לוֹ נָשִׁים, אֶפְלוּ כְּאַבִּיגַיִל. לֹא יִרְבֶּה לוֹ סוּסִים (שם), אֱלָא
כִּדִּי מְרַכְבָּתוֹ. וְכֶסֶף וְזָהָב לֹא יִרְבֶּה לוֹ מְאֹד (שם), אֱלָא כִּדִּי לִתּוֹ
אַפְסָגָא. וְכוּתֵּב לוֹ סֵפֶר תּוֹרָה לְשִׁמּוֹ. יוֹצֵא לְמַלְחָמָה, מוֹצִיאָה עִמּוֹ.
נִכְנָס, מְכַנִּיסָה עִמּוֹ. יוֹשֵׁב בְּדִין, הִיא עִמּוֹ. מִסֵּב, הִיא כְּנֻגְדּוֹ, שְׁנֵאָמֶר
(שם) וְהִיתָה עִמּוֹ וְקָרָא בּוֹ כָּל יְמֵי חַיָּיו:

ה. אין רוכבין על סוסו, ואין יושבין על כסאו, ואין משתמשין
בשרביטו, ואין רואין אותו כשהוא מסתפר ולא כשהוא ערם ולא
בבית המרחץ, שנאמר (שם) שום תשים עליך מלך, שתהא אימתו
עליך: